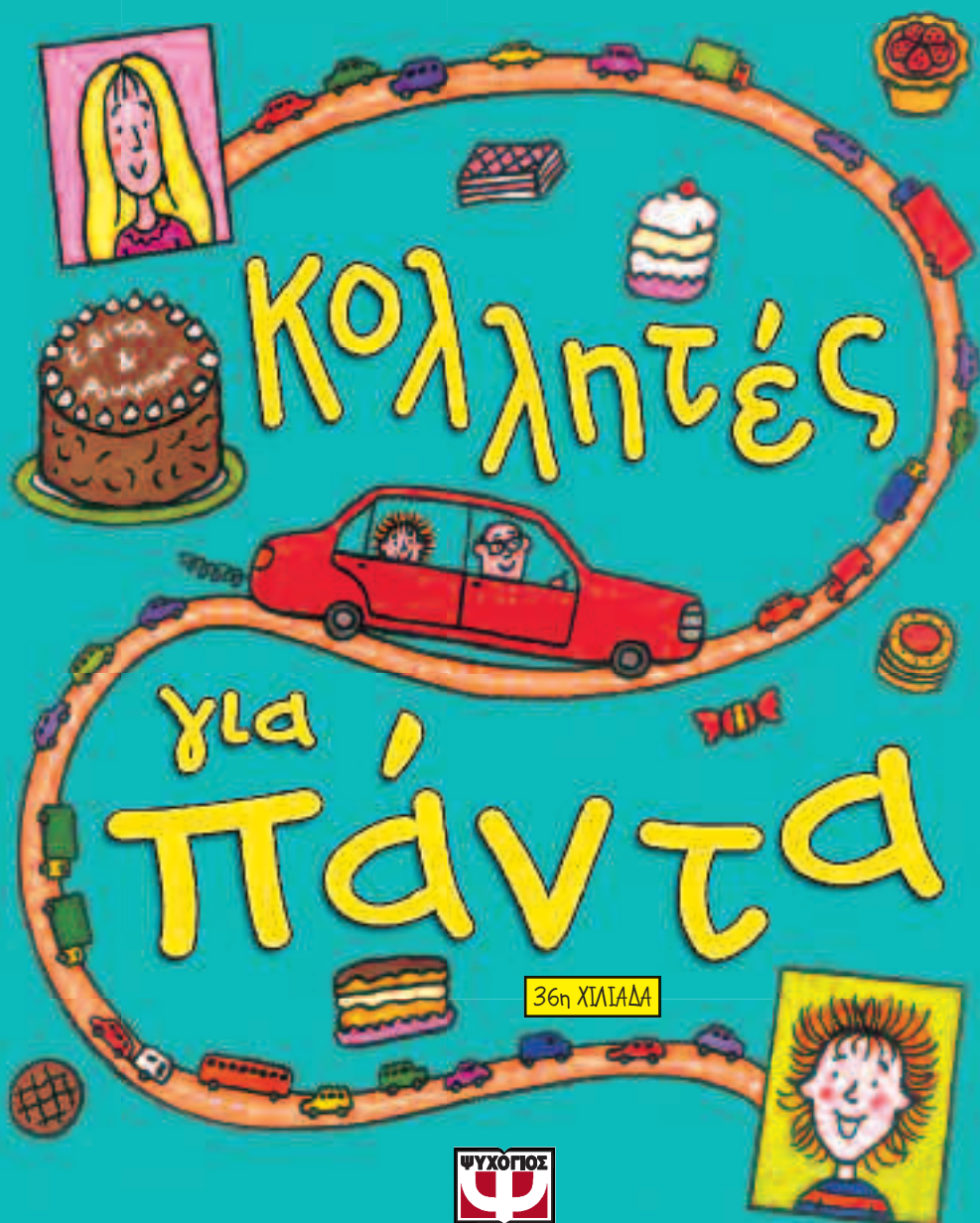

Τζάκλιν Ουίλσον

Η ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κολλητές για πάντα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Best Friends

Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2004

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνη Λαδοπούλου

© Jacqueline Wilson, 2004

Published by arrangement with Random House Children's Books,
one part of the Random House Group Ltd.

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2004

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2009, 6.000 αντίτυπα

Δέκατη ένατη ανατύπωση: Νοέμβριος 2019, 36η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 678-960-453-523-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3259-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου [Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα] και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Τζάκλιν Ουίλσον

Μετάφραση: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Κακά κορίτσια*, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά!, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπααραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξενοχτάνε, 2005 μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια ευχή τα μεσάνυχτα, 2010, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ιδιαίτερα μαθήματα αγάπης, 2010, μτφρ. Ράνια Μπουμπουρή
Πεντάμορφη, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Το φίλι, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πώς να επιβιώσεις στην κατασκήνωση, 2012, μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Μια αδελφή σκέτος μπελάς, 2013, μτφρ. Ράνια Μπουμπουρή
Γεννημένες σταρ, 2014, μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Η Λέσχη των Πεταλούδων, 2017, μτφρ. Μαίρη Γραμμένου
Η ιστορία της Τρέισι Μπίκερ, 2019, μτφρ. Ευγενία Κολυδά

Για τη Σκάρλετ,
τον Φέργκους και τη Φοίβη

1

Η Εβίτα κι εγώ είμαστε κολλητάρια. Όλη μου τη ζωή την ξέρω. Από την πρώτη πρώτη μέρα μάλιστα. Αλήθεια λέω. Βλέπετε, οι μαμάδες μας γέννησαν την ίδια μέρα, στο ίδιο μαιευτήριο. Εγώ γεννήθηκα στις 3 Αυγούστου στις έξι το πρωί. Η Εβίτα έκανε ώρες να ξεκουνηθεί και βγήκε στις τέσσερις το απόγευμα. Μας αφήσανε να κάνουμε για ώρα αγκαλίτσα με τις μαμάδες μας και μετά μας έβαλαν δίπλα δίπλα στις μικρούτσικες κουνίστσες μας.

Νομίζω ότι η Εβίτα φοβόταν λιγάκι. Γιατί έκλαιγε συνέχεια. Να φανταστείτε, ακόμα και τώρα είναι κλαψιάρρα αλλά προσπαθώ να μην της το χτυπάω. Κάνω πάντα ό,τι μπορώ για να την παρηγορήσω.

Βάζω στοίχημα ότι εκείνη την πρώτη μέρα τής μίλησα στα μωρουδίστικα. Πρέπει να της είπα: «Γεια, είμαι η Ρουμπίνη. Περίεργο πράγμα να γεννιέσαι, ε; Νιώθεις καλά;»

Και η Εβίτα θα μου απάντησε: «Δεν ξέρω. Εγώ είμαι η Εβίτα. Δε μ' αρέσει και πολύ εδώ. Θέλω τη μαμά μουουουου!»

«Θα τις δούμε σε λίγο τις μαμάδες μας. Και θα μας ταΐσουν. Πεθαίνω της πείνας». Και θ' άρχισα να κλαίω κι εγώ, μπας και μας ταΐσουν αμέσως.

Για να είμαι ειλικρινής, ακόμα είμαι έτσι λαίμαργη. Όχι όμως τόσο όσο ο Μπισκοτάκιος. Το αληθινό του όνομα είναι Μπίλι ΜακΒίτι αλλά όλοι τον φωνάζουμε Μπισκοτάκια, ακόμα και οι δάσκαλοι. Αυτό το παιδί είναι στην τάξη μου κι έχει εκπληκτική όρεξη. Μπορεί να φάει ένα ολόκληρο πακέτο γεμιστά μπισκότα σοκολάτας μέσα σε δυο λεπτά, με μια χαψιά τα κατεβάζει.

Μια φορά, στο διάλειμμα, κάναμε το Μεγάλο Διαγωνισμό Μπισκότων. Εγώ κατάφερα να φάω τα τρία τέταρτα του πακέτου. Ίσως να το κατάφερνα ολόκληρο, αν δε μου καθόταν στο λαιμό ένα ψίχουλο που κόντεψε να με πνίξει. Γέμισε η άσπρη μπλούζα του σχολείου με σάλια ανακατεμένα με σοκολάτα, χάλια έγινε. Σιγά την έκπληξη, βέβαια. Πώς τα καταφέρνω πάντα και καταλήγω γδαρμένη και βρόμικη, μια αηδία σκέτη, είναι να απορείς. Η Εβίτα, πάλι, είναι πάντα καθαρή και γλυκούλα.

Όταν ήμασταν μωρά, η μία (ΧΑ!) από εμάς χώθη-κε μέσα στο σκουπιδοτενεκέ και μετά κυλίστηκε στις

λάσπες στον κήπο και όταν ταΐζαμε τις πάπιες έπεσε στη λιμνούλα. Η άλλη καθόταν ήσυχα και ωραία στο καροτσάκι της, σφίγγοντας στην αγκαλιά της τον Χρυσάφη (το κίτρινο αρκουδάκι της) και γελούσε με την άτακτη φιλενάδα της.

Όταν πήγαμε στον παιδικό σταθμό, η μία (ΧΑ!)

από εμάς έπαιξε τον Πυροσβέστη μέσα στη δεξαμενή νερού και μετά τους Τυφλοπόντικες μέσα στο σκάμμα με την άμμο και όταν μας έδωσαν να ζωγραφίσουμε με δαχτυλομπογιές, εκείνη πασαλείφτηκε ολόκληρη. Η άλλη καθόταν ντροπαλή σ' ένα μικρούλι τραπεζάκι κι έφτιαχνε κολιέ από πλαστελίνη (ένα για την καθεμιά μας) και τραγουδούσε το Αχ κουνελάκι, κουνελάκι κάνοντας όλες τις χαριτωμένες χειρονομίες.

Όταν πήγαμε νηπιαγωγείο η μία (ΧΑ!) παρίστανε το Άγριο Θηρίο και γκάριζε και ούρλιαζε και έβγαζε βρυχηθμούς τόσο δυνατούς, που για τιμωρία την έβγαλαν από την τάξη. Και μετά όρμησε κι έκανε καβγά με ένα μεγαλύτερο αγόρι που άρπαξε τη σοκολάτα της κολλητής της και του μάζωσε τη μύτη! Η άλλη διάβαζε το παραμύθι της Χρυ-

σομαλλούσας κι έγραφε ιστοριούλες για ένα μικρό, αχυρένιο σπιτάκι στην εξοχή, με τα ωραία, καλλιγραφικά γραμματάκια της.

Τώρα, στο δημοτικό, η μία (ΧΑ!) από εμάς έτρεξε και χώθηκε στις τουαλέτες των αγοριών, καθώς παίζαμε «Θάρρος ή Αλήθεια». Αλήθεια, μπήκε μέσα, σας λέω, και της βάλανε όλοι τις φωνές. Μετά σκαρφάλωσε στο λούκι στην αυλή για να φτάσει την μπάλα της που είχε πάει ψηλά, αλλά ο σωλήνας ξεκόλλησε από τον τοίχο. Κι έσκασαν κάτω μαζί. Ο διευθυντής, ο κύριος Μπίτον, δε χάρηκε καθόλου. Η άλλη έγινε επιμελήτρια και φόρεσε το ασημί, αστραφτερό τοπάκι της στο χορό του σχολείου (και μπόλικο ασημί γκλίτερ στα βλέφαρα) και όλα τα αγόρια ήθελαν να χορέψουν μαζί της. Αλλά... *μαντέψτε τι έγινε!* Εκείνη χόρεψε με την άτακτη κολλητή της όλο το βράδυ.

Είμαστε κολλητές λοιπόν, αλλά δε μοιάζουμε καθόλου. Δε χρειάζεται να το πω αυτό. Αν και το είπα, ένα σωρό φορές, μάλιστα. Και η μαμά μου το λέει. Για την ακρίβεια, το λέει και το ξαναλέει.

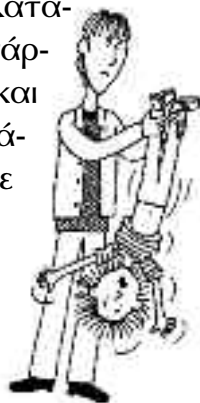
«Για όνομα του Θεού, Ρουμπίνη, γιατί είσαι τόσο ατίθαση; Ούτε αγόρι να ήσουν, τέτοια ζωηράδα! Και να σκεφτεί κανείς ότι είχα καταχαρεί που γέννησα κοριτσάκι. Τώρα είναι σαν να έχω τρία αγόρια – κι εσύ είσαι το πιο άτακτο από όλα!»

Γιατί, βλέπετε, υπάρχει ο μεγάλος μου αδελφός,

ο Κάλουμ, που είναι δεκαεφτά χρόνων. Παλιά, ο Κάλουμ κι εγώ ήμασταν φιλαράκια. Μου μάθαινε να κάνω σκέιτ μπορντ, μου έδειχνε πώς να βουτάω με «μπόμπα» στην πισίνα. Κάθε Κυριακή, με έβαζε πίσω στο ποδήλατό του και πηγαίναμε στο σπίτι του παππού μας. Τώρα πια όμως ο Κάλουμ έχει κορίτσι, την Αλίκη, και το μόνο που κάνουν είναι να κοιτάζονται στα μάτια και να φιλιούνται. Μπλιαχ! Αηδία σκέτη.

Μια φορά, η Εβίτα κι εγώ παίξαμε τους Κατάσκοπους και τους ακολουθήσαμε μέχρι το πάρκο γιατί θέλαμε να δούμε μήπως κάνουν και τίποτε πιο αηδιαστικό ακόμα, αλλά μας τσάκωσε ο Κάλουμ και με γύρισε ανάποδα και με τίναζε μέχρι που ανακατεύτηκα.

Μετά είναι και ο άλλος μου αδελφός, ο Τζακ, που δεν έχει καμία σχέση με τον Κάλουμ, ούτε στο δαχτυλάκι δεν του φτάνει στις πλάκες και στη διασκέδαση. Ο Τζακ είναι τρομερά έξυπνος, τέτοιος σπασίκλας, που όλο πρώτος έρχεται στα διαγωνίσματα. Ο Τζακ δεν έχει κορίτσι. Δε βγαίνει και πολύ ώστε να γνωρίσει και κανένα κορίτσι, εδώ που τα λέμε. Είναι όλη μέρα χωμένος στο δωμάτιό του, σκυμμένος πάνω από τα μαθήματά του. Βγαίνει έξω μόνο αργά το βράδυ, για να βγάλει βόλτα το

σκύλο μας, τον Φωνακλά. Και του αρέσει να ντύνεται στα μαύρα, κατάμαυρα όμως. Και δεν του αρέσει το σκορδόψωμο. Λες αντί για Τζακ να μας βγει Τζάκουλας; Πρέπει να έχω το νου μου μήπως τα δότια του αρχίσουν και γίνονται επικίνδυνα μυτερά!

Είναι ενοχλητικό να έχεις αδελφό τον Τζακ. Μερικές φορές, οι δάσκαλοι ελπίζουν ότι θα γίνω έξυπνη σαν αυτόν και θα βγαίνω πρώτη πάντα. Ναι, σιγά!

Πάντως, κάτι καταφέρνω κι εγώ. Ο κύριος Μπίτον λέει ότι με τη φλυαρία μου μπορώ να πείσω ακόμα κι ένα πεισματάρικο μουλάρι να ξεκουνηθεί. Και ότι μερικές φορές *φέρομαι* κι εγώ σαν μουλάρι. Τα μουλάρια όμως, άμα τα ζορίσεις, σε κλοτσάνε. Κι εμένα, πολύ συχνά, μου έρχεται να κλοτσήσω τον κύριο Μπίτον.

Έχω ένα σωρό ιδέες στο μυαλό μου και βρίσκω λύσεις στο πι και φι, αλλά βαριέεεεεμαι τόσο πολύ να κάτσω να τα γράψω, που τελικά δε γράφω λέξη. Ή προσπαθώ να πείσω την Εβίτα να τα γράψει αντί για μένα. Η Εβίτα παίρνει καλύτερους βαθμούς από μένα σ' όλα τα μαθήματα. Εκτός από το ποδόσφαιρο. Όχι να το παinueτώ, αλλά συμμετέχω στην ποδοσφαιρική ομάδα του σχολείου παρόλο που είμαι η πιο μικρή, η πιο κοντή και το μοναδικό κορίτσι.

Της Εβίτας δεν της αρέσουν καθόλου τα σπορ. Έχουμε διαφορετικά χόμπι με τη φιλενάδα μου. Εκείνης της αρέσει να ζωγραφίζει κοριτσάκια με ωραία

φορέματα, να γράφει στο ημερολόγιό της με μαρκαδόρο γκλίτερ, να βάφει τα νύχια της με διαφορετικό χρώμα το καθένα και να ασχολείται συνέχεια με τα μπιχλιμπιδία της. Πολύ μπιχλιμπιδού αυτή η Εβίτα, τι να σας πω. Τα έχει όλα μαζί σ' ένα ειδικό κουτί που ήταν παλιά της γιαγιάς της. Είναι από μπλε βελούδο και άμα το κουρδίσεις και σηκώνεις το καπάκι, εμφανίζεται μια μπαλαρίνα που γυρίζει γύρω γύρω. Η Εβίτα έχει μια μικρή, χρυσή καρδιά με αλυσίδα, ένα μικρούλικο χρυσό βραχιολάκι που το φόραγε όταν ήταν μωρό, ένα βραχιολάκι από αχάτη που της το 'φερε ένας θεός της από το Χονγκ Κονγκ, ένα ασημένιο μενταγιόν, μια αστραφτερή καρφίτσα στο σχήμα σκοτσέζικου τεριέ και ένα βραχιόλι από όπου κρέμονται δέκα μικρούλικά φυλαχτά, τριφύλλια, πέταλα και τέτοια. Αυτό που μ' αρέσει εμένα περισσότερο είναι ένα μικρό ασημένιο караβάκι. Είναι η Κιβωτός του Νώε γιατί όταν την ανοίγεις από πάνω, βλέπεις μέσα κάτι τοσοδούτσικα ζωάκια, καμηλοπαρδάλεις, ελέφαντες και τίγρεις.

Η Εβίτα έχει και ένα σωρό δαχτυλίδια – ένα αληθινό ρώσικο χρυσό δαχτυλίδι, ένα βικτοριανό με γρανάτη,

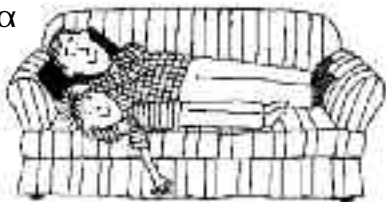
καθώς και πολλά ψεύτικα, απ' αυτά που βρίσκουμε στα γαριδάκια. Μου έδωσε κι εμένα ένα μεγάλο, ασημί με μια γαλάζια πέτρα, σαν δαχτυλίδι φιλίας. Μ' άρεσε πολύ και έλεγα ότι ήταν το ζαφείρι μου – μόνο που μια μέρα που πήγα να κολυμπήσω, ξέχασα να το βγάλω και το ασημί μαύρισε και ξεκόλλησε και το ζαφείρι.

«Μμμ, τι έκπληξη!» σχολίασε αναστενάζοντας η μαμά.

Μερικές φορές νομίζω ότι η μαμά μου πολύ θα ήθελε να μας είχαν αλλάξει κρεβατάκια στο μαιευτήριο όταν γεννηθήκαμε. Είμαι σίγουρη ότι θα προτιμούσε να έχει την Εβίτα για κόρη. Δεν το λέει φωναχτά αυτό, αλλά δεν είμαι καμιά χαζή. Αφού κι εγώ θα προτιμούσα να έχω την Εβίτα για κόρη.

«Εγώ όμως όχι», είπε ο μπαμπάς μου και μου ανακάτεψε τα μαλλιά που στάθηκαν όρθια. Αλλά μάλλον έτσι κι αλλιώς στέκονται όρθια, σαν καρφάκια. Έχω, βλέπετε, κάτι μαλλιά που είναι συνεχώς λες και έχω βάλει το χέρι στην πρίζα. Η μαμά με υποχρέωσε να τα μακρύνω αλλά έχανα συνέχεια τα κορδελάκια και τους φιόγκους. Μετά, μια φορά που πήρα μέρος μαζί με τον Μπισκοτάκια και τα άλλα αγόρια σε διαγωνισμό της Πιο Μεγάλης Τσιχλόφουσας, τα μαλλιά μου κόλλησαν με τις τσίχλες, ήταν αδύνατον να τα ξεκολλήσουμε και –ζήτη!– χρειάστηκε να μου τα κόψουν. Η μαμά μου έβαλε τα κλάματα αλλά εμένα καρφάκι δε μου κήκε.

Ξέρω ότι σε μια οικογένεια δεν πρέπει να υπάρχουν προτιμήσεις αλλά νομίζω ότι αγαπάω τον μπαμπά μου περισσότερο από τη μαμά μου. Δεν τον βλέπω και πολύ γιατί οδηγάει ταξί και το πρωί φεύγει προτού ξυπνήσω, πάει τον κόσμο στο αεροδρόμιο και τέτοια, και συχνά αργεί πολύ να γυρίσει γιατί τα βράδια παίρνει κόσμο από τις παμπ και τους πάει σπίτια τους. Όταν όμως είναι στο σπίτι, του αρέσει να ξαπλώνει στον καναπέ μπροστά στην τηλεόραση και να παίρνει ένα μικρό υπνάκο. Πολύ συχνά είναι μεγάλος ο υπνάκος, αλλά άμα νιώθω μοναξιά, πάω και κουλουριάζομαι δίπλα του. Με χαϊδεύει, μουρμουρίζει: «Γεια σου, μικρή μου Χουχουλίτσα» και μετά ξανακοιμάται.

Παλιά, το ταξί μας το οδηγούσε ο παππούς μου αλλά τώρα έχει πάρει σύνταξη, αν και, καμιά φορά, βοηθάει όταν η εταιρεία χρειάζεται έξτρα οδηγούς. Έχουνε μια άσπρη Ρολς Ρόις για γάμους και μια φορά ο παππούς μου με πήγε κρυφά μια βόλτα. Είναι γλύκας ο παππούς μου. Νομίζω ότι από όλη την οικογένεια είναι αυτός που αγαπώ περισσότερο. Με φρόντιζε πάντα, από τότε που ήμουν μωρό. Η μαμά μου γύρισε κανονικά στη δουλειά μόλις ο παππούς βγήκε στη σύνταξη κι έτσι εκείνος έκανε την μπίμπι σίτερ.

Ακόμα και τώρα έρχεται και με παίρνει από το σχολείο. Μετά πάμε στο σπίτι του παππού, που είναι ακριβώς στην κορφή της πολυώροφης πολυκατοικίας όπου μένει. Έξω από το παράθυρο του σπιτιού του βλέπεις να περνάνε πουλιά, μαγεία σκέτη είναι. Και όταν έχει καθαρή ατμόσφαιρα το μάτι σου φτάνει μίλια μακριά πέρα από την πόλη, μέχρι το δάσος και τους λόφους της εξοχής. Μερικές φορές ο παππούς μισοκλείνει τα μάτια σαν να κοιτάζει μέσα από τηλεσκόπιο. Και ορκίζεται ότι βλέπει μέχρι τη θάλασσα αλλά εγώ πιστεύω ότι μου κάνει πλάκα.

Κάνει πολλές πλάκες ο παππούς μου. Και με φωνάζει ένα σωρό αστεία ονόματα. Με λέει «Πολύτιμο Πετράδι» του επειδή με λένε Ρουμπίνη. Και μου δίνει πακέτα ολόκληρα από κάτι μικρά μπισκοτάκια με άσπρο, ροζ και κίτρινο γλάσο που τα λένε «Πολύτιμα Πετράδια».

Όταν έρχεται η μαμά μου να με πάρει και βλέπει τα μπισκότα, εκνευρίζεται. «Σου έχω πει ότι δε θέλω να της δίνεις τέτοια πράγματα», λέει στον παππού, «αφού μόλις πάμε στο σπίτι, παίρνει το τσάι της. Ρουμπίνη, να πλύνεις καλά τα δόντια σου. Δεν είναι καλό να τρως τόσο ζάχαρη».

Ο παππούς πάντα ζητάει συγγνώμη, αλλά πίσω από την πλάτη της μαμάς αλληθωρίζει και μου κά-

νει γκριμάτσες. Εμένα με πιάνουν τα γέλια και η μαμά εκνευρίζεται πιο πολύ.

Είναι φορές που πιστεύω ότι όλοι εκνευρίζουν τη μαμά μου. Όλοι εκτός από την Εβίτα. Η μαμά δουλεύει στο τμήμα καλλυντικών στο μεγάλο πολυκατάστημα της περιοχής μας, και χαρίζει στην Εβίτα πολλά δείγματα για περιποίηση του δέρματος, κάτι μικρά κραγιόν και μικρά αρωματάκια. Μια φορά που είχε τα κέφια της, κάθισε την Εβίτα στο τραπέζάκι της τουαλέτας της και την έβαψε σαν μεγάλη. Μ' έβαψε κι εμένα αλλά όλη την ώρα μου φώναζε να μην κουνιέμαι (μα αφού με γαργαλούσαν οι κρέμες!) και μετά τα μάτια μου με έτσουζαν και τα έτριψα και βγήκε όλη η μαύρη μάσκα και ήμουν σαν αρκουδάκι πάντα.

Το μείκ απ της Εβίτας όμως έμεινε στη θέση του όλη τη μέρα. Ούτε το ροζ κραγιόν της δεν πασάλειψε όταν ήπιαμε το τσάι μας. Φάγαμε πίτσα, αλλά εκείνη έκοψε το κομμάτι της μικρές μικρές μπουκίτσες αντί να χώσει μια γερή μπουκιά στο στόμα της.

Αν η Εβίτα δεν ήταν η κολλητή μου, μπορεί να μου έδινε στα νεύρα πότε πότε. Ειδικά όποτε η μαμά μιλάει για την Εβίτα και μετά κοιτάει εμένα και αναστενάζει.

Βέβαια, ευτυχώς που η μαμά μου συμπαθεί στα

αλήθεια την Εβίτα γιατί έτσι δεν έχει πρόβλημα όταν εκείνη έρχεται να κοιμηθεί σπíti μας. Η μαμά μου έχει απαγορέψει για πάντα να έρχονται φίλοι να κοιμούνται σπíti μας όταν έχουμε τα γενέθλια μας. Τον Κάλουμ πολύ που τον νοιάζει, αφού το μοναδικό πρόσωπο που θα ήθελε να κοιμηθεί σπíti μας είναι η Αλίκη. Έχει και κάτι φίλους, κάτι φυτούκλες φοβερούς και τρομερούς, αλλά μ' αυτούς δε μιλάνε σαν τους κανονικούς ανθρώπους, μόνο στέλνουν e-mail ο ένας στον άλλο και μηνύματα με τα κινητά.

Εγώ όμως έχω ένα σωρό κανονικούς φίλους εκτός από την κολλητή μου, την Εβίτα. Στα περσινά μου γενέθλια κάλεσα τρία αγόρια και τρία κορίτσια από την τάξη μου για να κοιμηθούν σπíti μας. Φυσικά η Εβίτα ήταν πρώτη και καλύτερη. Σχεδιάζαμε να παίξουμε έξω, στον κήπο, αλλά έβρεχε, οπότε παίξαμε ένα θεότρελο ματς ποδοσφαίρου με ένα μαξιλαράκι στο καθιστικό (ε, όχι και όλοι, η Εβίτα δεν ήθελε να παίξει και ο Μπισκοτάκιος σε τέτοια πράγματα είναι εντελώς κουλός).

Κάποιος έσπασε μια πορσελάνινη κυρία που είχαν κάνει δώρο στη μαμά στο γάμο της και διέλυσε και το μαξιλαράκι. Η μαμά θύμωσε τόσο πολύ, που δεν άφησε κανέναν από τους φίλους μου να κοιμηθεί στο σπíti

μας και τους έστειλε όλους σπίτια τους. Εκτός από την Εβίτα.

Κι έτσι, μου επιτρέπουν να καλώ έναν μόνο φίλο να κοιμηθεί στο σπίτι μας, εφόσον αυτός ο φίλος είναι η Εβίτα. Οπότε αυτό είναι φανταστικό, υπέροχο, καταπληκτικό γιατί, όπως σας έχω πει, η Εβίτα είναι η κολλητή μου.

Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτήν.

Η Ρουμπίνη και η Εβίτα είναι φίλες
από τη μέρα που γεννήθηκαν. Ποτέ
δεν τις πείραξε το ότι στη Ρουμπίνη αρέσει
το ποδόσφαιρο ενώ στην Εβίτα η ζωγραφική,
ή το ότι η Ρουμπίνη φλυαρεί ακατάχατα ενώ η Εβίτα
κάθεται και ακούει. Μοιράζονται τα πάντα.
Μια μέρα, όμως, η Ρουμπίνη διαπιστώνει ότι υπάρχει
κάτι που η Εβίτα δε μοιράζεται μαζί της·
ένα μυστικό. Κι όταν ανακαλύπτει κιόλας αυτό
το μυστικό, δεν είναι καθόλου εύγυρη
ότι η Εβίτα κι εκείνη θα εξακολουθήσουν
να είναι κολλητές για πάντα.

*Μια γλυκύτατη, ευγινητική
αλλά και διασκεδαστική ιστορία
για την αξία της φιλίας.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 8 ετών

ISBN 978-960-453-523-1

9 789604 535231

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06165